

Évközi 19. vasárnap

Ef 4,30-5,2

A Szentlélek megszomorítása

³⁰Ne okozatok szomorúságot Isten Szentlelkének, akivel meg vagytok jelölve a megváltás napjára. ³¹Legyen távol tőletek minden keserűség, indulat, haragtartás, szóváltás, káromkodás és minden egyéb rossz. ³²Inkább legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.

¹Mint Isten kedves gyermekei, legyetek az ő követői és éljetez szeretetben, ahogy Krisztus is szeretett minket, és odaadta magát értünk jó illatú áldozati adományként az Istennek.

A keresztény üzenet elfogadása, az Isten világának megértése nem létezik a Szentlélek hatása nélkül. Már az ószövetségi prófétai kiválasztásokat is úgy írják le, hogy mindig Isten Lelke kerül kapcsolatba a prófétákkal. Az újszövetségi meghívásoknál, az angyali üdvözlés esetében, Mária különleges küldetésének elfogadásakor is nagy szerepet kap a Szentlélek. Az apostolok jöllehet Jézus csodáinak s tanításának szem és fültanúi voltak, mégsem tudtak az evangélium szilárd hirdetőivé válni egészen addig, míg meg nem értették Krisztus feltámadásának jelentőségét, és nem kapták meg a Szentlelket. Az egyes keresztények és keresztény közösségek lelkesedése akkor vált szilárd meggyőződéssé, amikor megkapták a Szentlelket. Mindez azt jelenti, hogy lelki fejlődésükben vagy közösségi fejlődésükben elérkeztek egy olyan pontra, amikor feltárul nekik Isten életének gazdagsága, és vágyat kapnak arra, hogy ebben az új életben ők is részt vegyenek.

Az egyes ember lelki fejlődése azonban nem lineáris, vagyis nem folytonosan halad előre, és amit az ember egyszer megtapasztalt és elfogadott, azt nem biztos, hogy az új körülmények között is érezni fogja, és szilárdan kitart mellette. János a Jelenések könyvében hét egyház közösségi fejlődését értékeli, és mindegyik lelki fejlődése vagy némi kritikára okot. A kezdeti lelkesedés fásultsággá vagy reményvesztettségé is alakulhat. Az apostol jelen levelében is erről a változásról szól. Az egyes bűnök megjelenése azért tragikus számára, mert ez egyben az egyszer megtapasztalt isteni világ visszautasítása is, amelyet a Szentlélek megszomorításának nevez (30. v.). Minden keresztény közösségen belül megfogalmazódott a keserűség, a harag,

a káromkodás (31. v.), amely az Isten világától való eltávolodás jele. Ez alapvetően rosszabb, mint a pogányok esetében gyakorolt hasonló bűnök, mert ők, nem jutottak el egyszer odáig, hogy túl lassanak ezeken. A keresztények azonban egyszer belátták, hogy az igazi erény, a jóindulat, a könyörületesség, a megbocsátás (32. v.) fenntartja a lelki közösséget az egyházközség tagjai, valamint az Isten és az ember között, de ők nem képesek gyakorolni.

A keresztény szeretet nem egy naiv harmónia, hanem az ellentétek ellenére is fenntartott lelki közösség. Az a fajta magatartás, amely azért akarja elkerülni ezeket a bűnöket, mert ezzel megszakítja az Istennek és a világgal való kapcsolatot, és szükségképpen olyan hatások alá kerül, amely nehezíti a visszatalálást az Isten világához.

Nagyon sokszor megtapasztalható, hogy a harag rossz tanácsadó, és megnehezíti az emberi konfliktusok kezelését. A gyűlölet pedig nem hogy segítené a problémák megoldását és a megértést, hanem megakadályozza azt még akkor is, ha látjuk, mi lenne a megoldás. A keserűség olyan indulatokat indít el egyénben és közösségben, amely inkább az ön és közösség rombolás irányába hat, mint segíti a közösség építését. Semmilyen szervezés vagy ravasz manipuláció nem helyettesítheti az Isten Lelkének hatását. Ha egy munkán nincs Isten áldása, hasztalan fáradozik, aki azt végzi. Ha csak az ember építi a házat, soha nem fog elkészülni, ha csak egy ember vagy egy embercsoport szervezi a közösséget, soha nem fog felkészülni. Az Istennel és egymással való közösség kiépülésének van egy láthatatlan folyamata, amelyet nem lehet befolyásolni. Ezt a Szentlélek műve az emberben és a közösségben. Ezt a munkát előkészíthetjük, segíthetjük, de alapvetően ki kell várni a folyamatot, amely soha sem kiszámítható, váratlan fordulatokban nyilvánul meg. De ha egyszer megszorítottuk Isten Lelkét, vagyis eltávolodtunk tőle, akkor nem is várhatjuk, hogy ez a folyamat elindul.